

[Glistrup.]

Det vil ikke undre, hvis aviserne i morgen bruger udtryk som sandkasse, børnehæve, kynisme, uansvarlighed o. lign. Jeg tror i hvert fald ikke, man finder den advokat, som kan anbefale at anlægge injuriersag i anledning af det, hvis der kommer sådan noget i aviserne.

Men skidt være med, hvad der står i aviserne i morgen. Vi må se i øjnene, at hvis denne dagsorden virkelig vinder tilhængere i tilstrækkeligt omfang herinde, så er det ikke bare et spørgsmål om i morgen eller i overmorgen, men så kan man få en evindeligt tid til at gå med bare at snakke om den ene person, der ikke vil være i stue med den anden, og om, hvordan man kan lave kabaler af den ene og den anden persontekniske karakter, uden at der ændres et lod i realiteterne. Og realiteterne er, at dette folketing er sammensat, som vælgerne afgjorde den 9. januar, og det er det, vi simpelt hen må tage til efterretning. Det er det, vi må indrette os på, det er det, vi må arbejde efter, og lige meget hvor meget vi laver personrokinger, lige lidt kan det overhovedet hjælpe.

Men det er jo ikke bare i forhold til os selv, det er også i forhold til det udland, som her i løbet af året 1975 meget gerne skulle forny de 20 mia kr. lån, der forfalder, meget gerne skulle finansiere det valutaunderskud på måske 4 mia kr., måske 7 mia kr., som dette år kommer til at opvise. Det udland skal nu, hvis denne dagsorden vedtages, opleve aften efter aften i sine tv-aviser at få at vide, hvordan man fører politik i dette polske Danmark, hvordan man bare sidder og skændes frem og tilbage og ikke kan enes om virkelig at løse landets påtrængende problemer. Det er bestemt ikke på den måde, man kommer nogen vegne frem til at klare spørgsmålene.

Derfor tror jeg, man skal tænke sig meget, meget kraftigt om, hvis man i dette ting vil gøre nogen indsats for, at den dagsorden skal blive vedtaget. Det må være en meget alvorlig sag for dem, der virkelig

mener noget om, at dansk folkestyre skal reddes, som stemmer ja til denne dagsorden, siger ja til at skyde landets problemer fuldstændig ud i det uviste, til at skabe personkonflikter, problemer, som overhovedet ikke har nogen anden løsning end denne: gå hen og forliger Jer, I skabhalse, gå hen og se at komme i arbejdstøjet og det hurtigst muligt og lad være med at lave denne persondramatik.

Jeg vil også sige, at det må være en meget alvorlig sag, ligegyldigt hvor mistrøstig man er over valgresultatet, at hidføre, at denne dagsorden skulle kunne opnå et flertal, fordi man undlader at stemme. Jeg tror, man skal være meget tilbageholdende med at kaste landet ud i de ulykker, der meget vel kan blive følgen af denne dagsorden. Der kan kun være én eneste logisk løsning for den, der ansvarsbevidst tænker på landet og på at klare landets problemer, tænker på de arbejdsløse, tænker på virksomhederne, tænker på valutsituationen, tænker på vore pensionsproblemer, som vi gerne skulle have råd til at løse, og det er simpelt hen at gøre med denne dagsorden det, at vi stemmer nej.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Jeg skal også i denne omgang i det alt væsentlige indskrænke mig til at beskæftige mig med det dagsordensforslag, der er fremsat af det ærede medlem hr. Kjeld Olesen, og de samarbejdsmuligheder, der ligger bag ved en sådan dagsorden.

Jeg vil dog gerne sige i anledning af det sidste indlæg, at der er noget, som er meget karakteristisk, når man lytter til fremskridtspartiet: de stiller sig op og taler meget mandhaftigt om samarbejde, og når man så lytter til ordførerens, hr. Svend Andersen (Rosk. a.)s, indlæg i formiddags, så taler han om tiden fra nu til 1. april. Det er i og for sig fantastisk, at man kan tro på, at dette lands økonomiske problemer én gang for alle afgøres i tiden fra nu af til 1. april. Det er, som om man slet ikke gør sig fortrolig med den tankegang, at det, vi står over